

Arrest

nr. 173 892 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en afkomstig uit Tsjetsjenië. U kwam in 2009 op dertienjarige leeftijd samen met uw ouders Z. U. (...) en L. L. (...) (O.V. (...)) naar België, waar zij op 1 oktober 2009 voor de eerste maal asiel aanvroegen. Op 8 september 2011 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 22 november 2011 werd deze beslissing door de RVV bij arrest bevestigd. Op 22 augustus 2013 vroegen uw ouders voor de tweede maal asiel aan in België. Op 30 september 2013 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag genomen. Op 3 juni 2014 dienden uw ouders een derde asielaanvraag in. Op 10 juni 2014 werd door DVZ opgetekend dat zij afstand deden van hun asielaanvraag. Volgens uw verklaringen keerden uw ouders toen terug naar de Russische Federatie, samen met uw broers en zussen. U bleef in

België achter en vroeg op 18 december 2015 voor de eerste maal in eigen naam asiel aan. U ontving twee oproepingen van het militair commissariaat - een in mei 2014 en een voor oktober 2015 – om uw legerdienst aan te vatten. U wil echter geen legerdienst doen omdat u vreest naar oorlogsgebied te worden gestuurd. U wil geen wapens dragen, geen mensen doden en u bent bang zelf te sterven.

U legde ter staving van uw asielaanvraag volgende documenten voor: twee originele convocaties van het militair commissariaat van Urus -Martan.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat dienstweigering op zich geen aanleiding geeft tot een vluchtelingenrechtelijke vrees. Een dienstweigeraar of deserteur is slechts vluchteling conform de Conventie van Genève als hij (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, reedited 1992, nrs. 167-174) omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, een gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie; hij tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige, of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven, en er in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen; hij is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

Uit uw verklaringen is gebleken dat de voornaamste reden waarom u niet wil ingaan op de oproeping om uw dienstplicht te vervullen is ingegeven door uw vrees om als dienstplichtige naar Oekraïne of Syrië gestuurd te worden (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 22/02/2016, p. 8 en 10). Uit onderzoek verricht door de research- en documentatiedienst Cedoca waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt evenwel dat er in de geraadpleegde objectieve bronnen nergens enige informatie werd teruggevonden die bevestigt dat dienstplichtigen in het kader van de verplichte legerdienst effectief naar Oekraïne gestuurd zouden worden om er deel te nemen aan het gewapend conflict. Voor zover kan aangenomen worden dat Tsjetsjenen aan de pro-Russische zijde strijden in Oekraïne, blijkt het in casu te gaan over beroepsmilitairen of personen met een militaire achtergrond en/of ervaring. Op basis van de bijgevoegde informatie is de kern van uw asielaanvraag – gedwongen rekrutering in Tsjetsjenië met het oog op ingezet kunnen worden in het conflict in Oekraïne of Syrië – weinig aannemelijk te noemen. Uw geloofwaardigheid wordt bijgevolg in aanzienlijke mate aangetast, temeer u geen gezaghebbende, neutrale en/of objectieve bronnen aanbrengt die voormelde informatie tegenspreekt. U stelde weliswaar dat een vriend van u, I. S. (...), voor zijn legerdienst naar Syrië of Oekraïne werd gestuurd. U bleef echter opmerkelijk vaag over het lot van uw vriend. Zo stelde u niet te weten waar, in welk land, hij zich nu bevindt en kon u geen concrete elementen aanreiken waarom u ervan uitgaat dat hij effectief naar oorlogsgebied werd gestuurd. U kwam niet verder dan dat u president Kadyrov op TV had horen zeggen dat hij Tsjetsjeense soldaten naar conflictgebied stuurt. U kon echter uw beweringen niet staven met concrete, neutrale en/of objectieve bronnen. U kon evenmin aangeven of zijn familie nog nieuws van hem had, aangezien u zijn ouders niets gevraagd heeft, om tot slot te stellen dat hij zich nog in Rusland bevindt, daar bezig is aan zijn opleiding en pas daarna naar oorlogsgebied zal worden gestuurd. Uw verklaringen blijken aldus blote beweringen (zie gehoorverslag CGVS d.d. 22/02/2016, p. 8-10). Bijgevolg kon u deze vrees niet aannemelijk maken. U haalde in verband hiermee ook aan uw dienstplicht niet te willen vervullen, omdat u geen mensen wil doden en geen wapens wil dragen (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 22/02/2016, p. 10). Anderzijds gaf u tijdens het

gehoor wel aan dat u meerdere gevechtssporten beoefent, met name Braziliaanse jiu-jitsu, Mixed Martial Arts en Thai boksen, en dit op competitieniveau. U stelt bovendien dat u wel bereid zou zijn tot geweld indien men zou raken aan uw familie (zie gehoorverslag CGVS d.d. 22/02/2016, p. 12). Deze vaststellingen laten toe te besluiten dat u niet hebt aangetoond dat u wel degelijk ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren hebt op grond van oprechte en diepgewortelde overtuigingen die uw dienstweigering voorschrijven. Daarnaast stelde u nog dat u uw militaire dienstplicht niet wil vervullen, omdat u bang bent om gedood te worden in de strijd (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 22/02/2016, p. 10). Hiertegen dient te worden ingebracht dat in landen waar de militaire dienstplicht van kracht is, het dienst doen in het leger een plicht is voor alle onderdanen, en dat iemand derhalve geen aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus louter omwille van zijn afkeer voor de militaire dienst of zijn vrees voor de strijd (cfr. Paragraaf 168, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, UNHCR 1979, reedited, 1992).

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van ene gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde convocaties kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Zij bevestigen louter uw verklaringen dat u werd opgeroepen met het oog op het uitvoeren van uw legerdienst.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het verbod van willekeur, van de “*beginselen van behoorlijk bestuur*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoekende partij wederom de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de “*beginselen behoorlijk bestuur*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde en laatste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het “*fair play-beginsel*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. In verband met de opgeworpen schending van het “*fair play-beginsel*” merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS

24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoonbaar op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve evenmin ontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag, dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen en dat de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes hoe dan ook niet van die aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden. Verzoekende partij duidt er verder op dat steeds dient te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan haarzelf.

2.2.5.2. De Raad beaamt dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk dienen te leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. *In casu* heeft verwerende partij echter vastgesteld dat verzoekende partij haar vrees om in het kader van de verplichte legerdienst naar Oekraïne of Syrië gestuurd te worden niet aannemelijk heeft gemaakt gelet op het feit dat deze bewering niet ondersteund wordt door de beschikbare informatie en verzoekende partij zich beperkt tot het uiten van blote en vage beweringen desbetreffend. Verder stelt verwerende partij vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij geen ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren blijken op grond van oprechte en diepgewortelde overtuigingen die haar dienstweigering voorschrijven, gelet op haar inconsistente verklaringen dienaangaande. Aangezien voormelde bevindingen allen betrekking hebben op essentiële elementen van het weergegeven asielaanvraag zijn deze wel degelijk van aard om de weigeringsbeslissing te gronden. De Raad merkt verder eveneens op dat deze vaststellingen gebaseerd zijn op de uitgebreide verklaringen van verzoekende partij zelf tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal.

Dat de door verwerende partij ingeroepen elementen wel degelijk te wijten zijn aan verzoekende partij zelf, spreekt bijgevolg voor zich.

Betreffende het verweer dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen, merkt de Raad op dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inconsistente verklaringen van verzoekende partij hoe dan ook niet met elkaar kunnen worden verzoend. Het is derhalve niet zo dat deze verklaringen elkaar kunnen aanvullen. Dit – overigens zeer algemeen – verweer kan derhalve niet door de Raad worden bijgetreden.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken opwerpt zagezegd ten nadele van verzoekende partij, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van haar asielaanvraag, waarbij alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten en aspecten van haar verklaringen, is de Raad evenwel van oordeel dat verwerende partij alle door verzoekende partij aangegeven feiten en elementen heeft onderzocht en op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom verzoekende partij noch in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.14. – en dat er geenszins sprake is van *“eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties”*.

2.2.7.1. Verzoekende partij voert aan dat zij *“ingeval van terugkeer onmiddellijke inlijving (dreigt) in het leger om te gaan vechten in Oekraïne of Syrië, met alle nadelige gevolgen vandien”*. Aangezien zij van Tsjetsjeense origine is, zal zij om deze reden alleen al niet kunnen rekenen op een correcte behandeling en integendeel het slachtoffer worden van discriminatie. Het is van algemene bekendheid dat *“thans tal van Tsjetsjeense jongemannen worden opgeroepen om militaire dienst te gaan vervullen en in Oekraïne of in Syrië te gaan vechten”* en *“president Kadyrov van Tsjetsjenië heeft de beslissing genomen om alle jongemannen van Tsjetsjenië onder militaire dienst te plaatsen en dit teneinde hen in te zetten in hetzij Oekraïne, hetzij Syrië”*. Ook in de bestreden beslissing wordt expliciet erkend dat er effectief personen van Tsjetsjenië in Oekraïne en Syrië vechten, minstens wordt dit gegeven niet ontkend. De aanwezigheid van soldaten in Syrië afkomstig van Tsjetsjenië en de naburige republieken wordt geraamd op 20 000 personen en in Oekraïne worden deze geraamd op 10 000 personen. Verzoekende partij wijst verder op het geval van A. K., *“die destijds woonachtig was in Shamaski en onlangs in Oekraïne, Donetsk is gedood geworden”*. Ook haar vriend I. S. werd voor zijn legerdienst naar Syrië of Oekraïne gestuurd, waarna men niets meer van hem heeft vernomen. Verzoekende partij meent dat *“(d)ergelijke informatie (...) toch niet ernstig ontkend (kunnen) worden, minstens dient vastgesteld dat de informatie van CEDOCA op dit vlak achterhaald is”*.

2.2.7.2. De Raad herhaalt evenwel de motivering van verwerende partij dat uit onderzoek verricht door de research- en documentatiedienst Cedoca, waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd (administratief dossier, stuk 8, landeninformatie, deel 2), evenwel blijkt dat er in de geraadpleegde objectieve bronnen nergens enige informatie werd teruggevonden die bevestigt dat dienstplichtigen in het kader van de verplichte legerdienst effectief naar Oekraïne gestuurd zouden worden om er deel te nemen aan het gewapend conflict. Voor zover er aangenomen kan worden dat Tsjetsjenen aan de pro-Russische zijde strijden in Oekraïne, blijkt het *in casu* te gaan over beroepsmilitairen of personen met een militaire achtergrond en/of ervaring. Op basis van deze informatie is de kern van het asielrelaas van verzoekende partij – gedwongen rekrutering in Tsjetsjenië met het oog op ingezet te kunnen worden in het conflict in Oekraïne of Syrië – dan ook niet aannemelijk. In bovenstaand betoog beperkt verzoekende partij tot het uiten van blote beweringen, doch laat zij na gezaghebbende, neutrale en/of objectieve bronnen aan te brengen die de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier weerleggen. Dat de informatie van Cedoca achterhaald is, toont verzoekende partij dan ook op geen enkele wijze aan. Met de loutere herhaling dat haar vriend I.S. voor zijn legerdienst *“naar Syrië of Oekraïne”* gestuurd werd, weerlegt verzoekende partij evenmin de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij opmerkelijk vaag bleef over het lot van deze vriend, daar zij niet wist waar, in welk land, hij zich nu bevindt, geen concrete elementen kon aanreiken waarom zij ervan uitgaat dat hij effectief naar oorlogsgebied werd gestuurd, niet kon aangeven of zijn familie nog nieuws van hem had aangezien zij zijn ouders niets gevraagd heeft en bovendien uiteindelijk dan weer stelt dat hij zich nog in Rusland bevindt, daar bezig is aan zijn opleiding en pas daarna naar

oorlogsgebied zal worden gestuurd. Verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk in het kader van haar dienstplicht naar Oekraïne of Syrië te zullen worden gestuurd.

2.2.8.1. Verzoekende partij betoogt verder dat zij niet akkoord kan gaan met een militaire dienstplicht voor een land waar zij geen enkele binding mee heeft. Zij is tegen de militaristische ingesteldheid in het land van herkomst en heeft zich goed geïntegreerd in de Belgische en Europese samenleving, die vrijheid hoog in het vaandel draagt en essentieel gericht is op vreedzaam samenleven. Zij heeft dan ook onoverkomelijke gewetensproblemen om te gaan vechten en haar leven te geven voor idealen en een land waar zij geen enkele binding meer mee heeft, terwijl zij anderzijds geen wrok heeft ten aanzien van personen uit Oekraïne. Het feit dat zij onoverkomelijke gewetensproblemen heeft met militaire dienst voor een land waarmee zij geen band heeft en tegen personen waartegen zij geen enkele wrok koestert, belet haar overigens niet dat als aan haar familie geraakt wordt zij alles zal doen om dit te voorkomen.

2.2.8.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van verplichtingen als dienstplichtige kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, *in casu* dient te worden geoordeeld dat door verzoekende partij geen overtuigende elementen worden aangehaald om omwille van één van deze redenen internationale bescherming toe te staan.

Waar verzoekende partij stelt geen personen uit Oekraïne te willen doden, herhaalt de Raad vooreerst dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt in het kader van haar dienstplicht effectief naar Oekraïne of Syrië te zullen worden gestuurd. Haar vrees is dan ook louter hypothetisch.

Wat betreft de opmerking van verzoekende partij tegen de militaristische ingesteldheid te zijn van haar land van herkomst, wijst de Raad erop dat het feit dat een persoon het niet eens is met de politieke rechtvaardiging of het doel van zijn overheid bij een bepaalde militaire actie niet volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van gewetensbezwaren (UNHCR, *Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the Protocol relating to the Status of Refugees*, december 2011 [heruitgave], paragraaf 171).

Inzake de door verzoekende partij voorgehouden afkeer voor geweld, stelt de Raad vast dat verzoekende partij enerzijds tijdens haar gehoor stelt dat zij geen wapens wil dragen, geen mensen wil doden en in geen enkel geval voor haar land wil vechten (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 22/02/2016, p. 10 en 12), doch anderzijds stelt wel bereid te zijn tot geweld indien men zou raken aan haar familie (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 22/02/2016, p. 12). Ook blijkt uit haar verklaringen dat zij meerdere gevechtssporten beoefent, met name Braziliaanse jiu-jitsu, Mixed Martial Arts en Thai boksen, en dit op competitieniveau. In hoofde van verzoekende partij kan dan ook geen diepgewortelde en onoverkomelijke afkeer voor geweld worden vastgesteld.

Aangaande de vrees van verzoekende partij om gedood te worden, bemerkt de Raad nog dat dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijk belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het ligt in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in

de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.9. Waar verzoekende partij opmerkt dat er in tegenstelling tot wat verwerende partij aanneemt geen mogelijkheid is om geen deel uit te maken van de militaire dienst of om een niet-militaire dienstplicht te vervullen, bemerkt de Raad evenwel dat uit wat voorafgaat is gebleken dat in hoofde van verzoekende partij geen sprake is van onoverkomelijke gewetensbezwaren op grond van haar godsdienstige, of andere diepgewortelde overtuiging die haar dienstweigering of desertie voorschrijven, waardoor de vraag naar een eventuele mogelijkheid tot vrijstelling van de militaire dienstplicht of tot het vervullen van een niet-militaire dienstplicht niet dienstig is.

2.2.10. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat haar problemen bevestigd worden door de door haar neergelegde convocaties, bemerkt de Raad dat deze stukken louter haar verklaringen bevestigen dat zij werd opgeroepen met het oog op het uitvoeren van haar legerdienst, doch zij doen geen enkele afbreuk aan voormelde vaststellingen.

2.2.11.1. Voorts bemerkt verzoekende partij nog dat de Russische autoriteiten hoe dan ook bij haar terugkeer zullen vermoeden dat, gelet op haar lange afwezigheid, zij al die tijd werkzaam was bij de rebellen. Dit geldt des te meer gezien zij tijdens haar verblijf in België zich verdiept heeft in de gevechtssporten. Er zijn situaties gekend van personen die terugkeerden naar Tsjetsjenië waar zij zagezegd volgens het CGVS geen probleem zouden hebben, doch waarbij vastgesteld werd dat zij binnen de kortste keren gearresteerd werden, gebeurlijk gefolterd en zelfs gedood.

2.2.11.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij noch tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal opwierp ervoor te vrezen bij haar terugkeer problemen te zullen kennen omwille van haar lange afwezigheid en/of het feit dat zij gevechtssporten beoefent. De door haar voorgehouden vrees komt dan ook niet overtuigend over. Ook blijkt uit niets dat de Russische autoriteiten op de hoogte zijn van het feit dat zij gevechtssporten beoefent. Voorts brengt verzoekende partij evenmin enige informatie aan waaruit blijkt dat elke Tsjetsjeen die na een lang verblijf in het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië, enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep, of systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij nog opmerkt dat in Tsjetsjenië tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen en dat de situatie aldaar ernstig en precair blijft, waardoor haar leven ingeval van terugkeer ten zeerste in gevaar is, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. De Raad wijst er bovendien op dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt in dit verband dat er in Tsjetsjenië tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen. Zij verwijst in dit verband naar "*recente*

Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen". Ze merkt op dat de situatie aldaar ernstig en precair is en dat haar leven er ten zeerste in gevaar is. Verzoekende partij wijst er verder nog op dat er geen enkel afdoend onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië en dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 17 februari 2009 heeft geoordeeld dat het betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging en dat het reeds voldoende is om een "algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen".

Verzoekende partij verwijst naar de verscheidene problemen op het vlak van de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië en wijst op de precaire situatie aldaar. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij middels de voormelde argumentatie niet aantoonde dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "COI Focus: Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie" van 22 juni 2015 (administratief dossier, stuk 8, landeninformatie, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partij door de loutere verwijzing naar de nog aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië heden nog niet vrij is van problemen niet weerlegd. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen andersluidende onafhankelijke en objectieve concrete informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 7 en 8), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 22 februari 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT